

חורץ לשונו -

חורץ דינו!



לשון או בונה?
אצל אברהם מור השחקן, המחקר לא הצליח. החוקר היה משוכנע, כי לעיניו בבונה בשלבי בליעה.



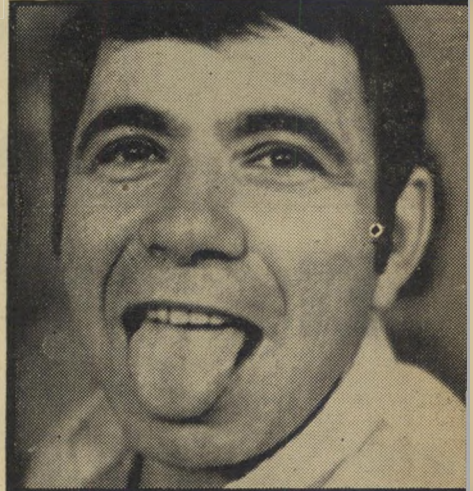
השפיצר
יוסי חורי מ"הפר" בריס", הוציא את נס רק שפיץ מתוך לשונו, אבל כמה שהוא היה גאה בו, כמה שהוא השויץ איתו...

אוהב הנשים
לשון כזאת אפילו שפס לא יכול להסתיר. ממזרית, חדה, עוקצנית. בדיוק כמו בעליה, הפלייבוי היפואי, בעל מכונית הפאר הפתוחה. חשוב לנשים: שימנה לב לפיצול שבקצה הלשון. זה מה שנקרא: לשון נופל על לשון, מעיד על ריבוי נשים ואהבת הצדדים היותר מהנים שבחיים. לשון שמתאימה לנער שעשועים אוהב תענוגות.

עשו יפה: אה...ה, והראו את הלשון. הלשון יצאה והאמת אחריה. כל מה שהסתירו יקירי הקרייה בהצלחה רבה כלי כך, הציץ בבידור מבין שיניהם. מי שחשב שיציל את עצמו בכך שיוציא רק את השפיץ של הלשון, ויסתיר את קיבה, אם יש.

מיבצע
לחקר הלשון
גם אלה שהוציאו לשון ארוכה, נוסח: "קח תראה, אין לי שום דבר מה להסתיר בפני אף אחד!" יתפלאו לגלות שבעצם היה להם המון מה להסתיר. המיבצע לחקר הלשון, העלה בין השאר כמה פרטים, אשר לו קראו עליהם בעלי הלשונות, ודאי שלשונם היתה נאלמת בפיהם. רק כבודם הרב ופופולאריותם הגדולה של הנבדקים, מונעת מן העולם הזה לפרר סם את הנתונים התת-הכרתיים, סליחה, התת-לשוניים המדהימים.

יצא הדופן
אצל השחקן זאב ברלינסקי דווקא תת-הלשון קובעת אותה הת' עקש להחביא, מה הוא מסתיר שם?



לשונו כברו
"קחו תראו אין לי מה להסתיר", אמרה לשונו של שמואל ("שמיל") שי, איש הרדיו וערבי-הראיונות.

עם השבכו כי הפנים הם ראי-הנפש, ואפילו קראו לזה בשם מיוחד: חוכי מת-הפצוע. אחר-כך באו חכמים יותר והחליטו כי כף-היד היא מה שבאמת קובע, ולזה קראו בלעז: כירומגטייה, היינו חוכמת כף-היד. אבל כרגיל האמת היא איפה שהוא באמצע, בין הפרצוף לכף. ליתר דיוק - בלשון. כבר אמרו חז"לנו עליהם-השלום: "הי חיים ומוות ביד הלשון". במילים אחרות - הראה לי את לשונך ואומר לך מי אתה. לצורך בדיקת טיעון זה הציץ העור לם הזה בלשוניתיהם של כמה ממכובדי ארצנו והמכובדים, בדיוק כמו במרפאה.

לשון רכה
בדיוק על סוג זה של לשון אמרו החכמים זכרונם-לברכה: "לשון רכה תשבר גרם". לרינה אביב, אשתו של ראש-ממשלת אכזב, לשון קטנה, מעוגלת ומעודנת. אבל אוי ואבוי למי שיפול תחת הלשון הזאת!

